

Българите-гарибалдийци

Българи-гарибалдийци са наречени българските доброволци, които участват в италианското национално освободително движение от 1860 до 1871 г. Те минават под прякото ръководство на Джузепе Гарибалди. Основният мотив за тяхното участие е да се използва натрупания опит в освободителните борби на България. Още не се е установило колко точно са били, но се спекулира, че са били над 6500 души.

**Известни от тях личности са:
Капитан Петко войвода
Стефан Дуньов
Георги Кангев
Димитър Добровиц**

Петко войвода

Стефан Дуньов

Капитан Петко войвода

**Петко Кирков, по-известен като
Капитан Петко войвода, е български
хайдутски войвода и революционер,
посветил живота си на
освобождението на беломорските
българи и обединението им с
България, защитник на Родопите,
борил се за свободата на
потиснатите в Османската
империя. Роден е през 1844 г. в
голямото тракийско село Доган хисар,
Дедеагачка околия, Западна Тракия.
Майка му Труда е от съседното на
Доганхисар село Тахтаджик, от рода
на Калоянковици, а баща му е Кирко
Каракирков.**

Връзка с Тарибалди

През 1865 г. Се среща с легендарния борец за свободата и обединението на Италия, Джузепе Тарибалди. През 1866 г. двамата организират прочутата "тарибалдийска дружина" в състав от 220 италианци и 67 българи, която участва в Критското въстание. При пристигането си на остров Крит, на Петко Киряков е възложена мисия с малък самостоятелен отряд да действа срещу турците в района на планината Шилик. Тук Петко войвода отново се проявява като храбър и смел ръководител и си спечелва званieto "капитан". Въпреки че проявяват лъвска смелост в боевете с турците, волентирите на Тарибалди не могат да спрат настъплението на турските войски и въстанието е удавено в огън и кръв. Местното население е подложено на жестоко клане. Капитан Петко войвода прикрива с дружината си, беззащитните жени, деца и старци от развихрилата се дива вакханалия на турците.

Стефан Дуньов

Стефан Дуньов е банатски българин, участвал в Унгарската революция от 1848 - 1849 г. и в борбите за освобождение и обединение на Италия - Рисорджименто.

Дуньов е един от малкото българи достигнал до военното звание полковник преди Освобождението 1878 г. и създаването на националната Българска войска.

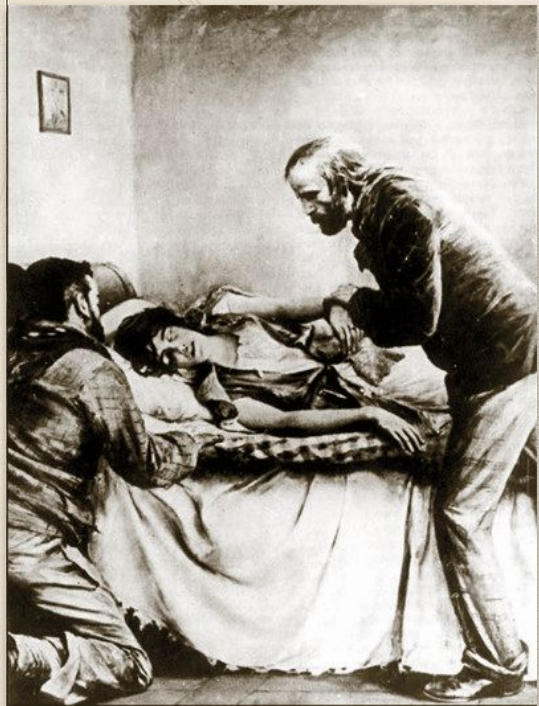
Връзка с Тарибалди

Дуньов е вляво, вдясно е Акиле Майоки

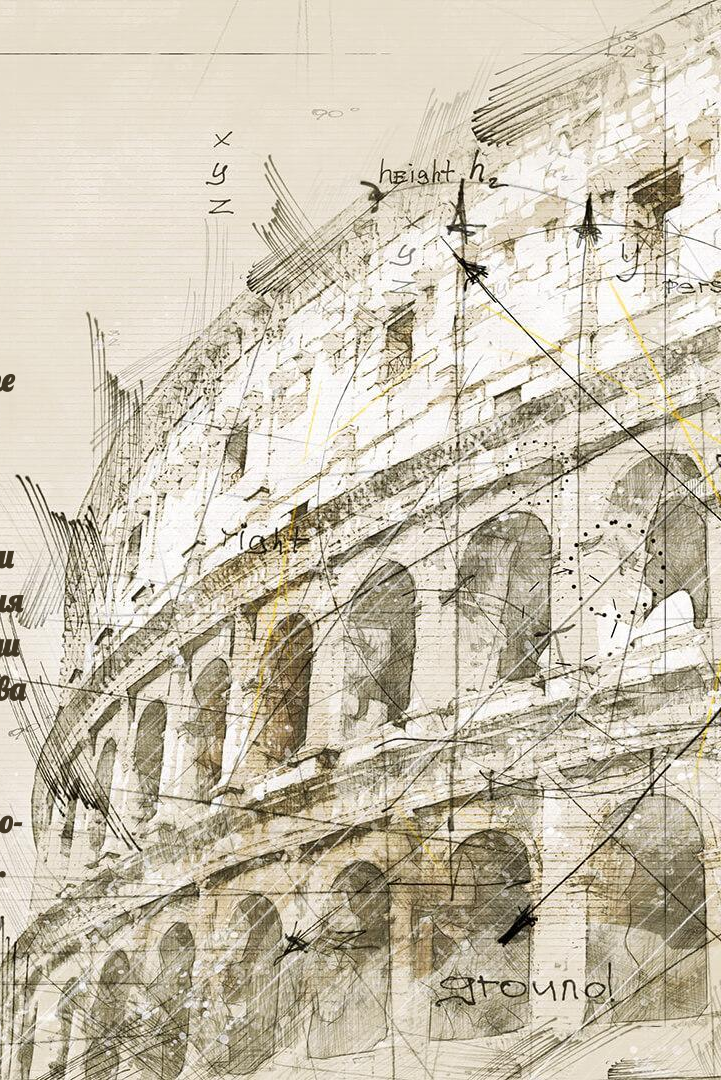
През 1859 г. Дуньов заминава за Кралство Сардиния и се записва в сардинската армия, където той се среща с Тарибалди.. През 1860 г. Дуньов се включва към движението на италианеца, като му е възложено да командва доброволчески отряд, в чийто състав влизат унгарци и банатски българи. Заради неговите успехи в войната той е повишен в полковник а командваната от него част е наречена „полк Стефан Дуньов“. Докато е в Италия той свързва живота си с италианката Антоанета Таламини - самата тя участвичка в отрядите на Тарибалди. Има шест деца. Негови внуци живеят днес в Торино, но и в българското село Асеново, Плевенско. Стефан се е занимавал и с научна дейност, като подарява с автограф една от книгите си - „Земята и постепенното ѝ завладяване“, на Тарибалди.

Теорзи Канчев

Теорзи Илиев Канчев е български революционер, гарибалдиец роден около 1828 година в Охрид. През 1848 г. влиза като доброволец в отрядите на Джузепе Тарибалди и е приет в най-близкото му обкръжение. Взима участие в боевете в Ломбардия и отбраната на Рим. Прикрива отстъплението към Венеция и в битката при Чезентико извежда с коня си от бойното поле жената на Тарибалди Анита. Интересно е, че той е бил толкова близък с италианеца и неговото семейство, че Джузепе му поверява грижата на съпругата му, когато тя покъсно се разболява от малария и умира.

Димитър Добрович

Димитър Георгиев Добрович Пехливановлу е първият български художник с академично образование. Роден е в Сливен през 1816 г.. Между 1833 и 1838 г. Добрович учи в гръцкото училище в Куручешме, Истанбул - Патриаршеската велика гръцка народна школа, известна като Куручешменската гимназия. Там той се сближава с Георги Стойков Раковски и Таврил Кръстевич (вторият и последен управител на Източна Румелия) и възприема революционните идеи.

През 1848 г. Добрович заминава за Рим и постъпва в тамошната художествена академия „Св. Лука“, за да се усъвършенства като художник. Там го заварват битките на червеноризците и той застава на тяхна страна, рамо до рамо до Тарибалди. За героизма си получава италианско гражданство.

Димитър Добровичъ.

Край